

Arrest

nr. 261 002 van 23 september 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 oktober 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 juni 2021.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt de onontvankelijkheid van het beroep vast wegens laattijdigheid.

1.2. Overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen bij beschikking van 24 juni 2021 de grond meegedeeld waarop de kamer-

voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd vastgesteld dat het ingestelde beroep laattijdig voorkomt en werd uiteengezet als volgt:

“(…)

De bestreden beslissing betreft een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) van 29 oktober 2020.

Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor wegens laattijdigheid.

Artikel 39/57, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het beroep tot nietigverklaring moet worden ingesteld bij verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

Artikel 39/57, §2, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet stelt:

“De vervalddag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.”

In het administratief dossier bevindt zich een lijst van aangetekende zendingen waaruit blijkt dat de bestreden beslissing van 29 oktober 2020 op 3 november 2020 werd overhandigd aan de postdiensten om te laten betekenen aan verzoeker op het dan geldend adres van de gekozen woonplaats. Overeenkomstig artikel 39/57, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet begon de beroepstermijn te lopen op vrijdag 6 november 2020- in het wachtregister staat vermeld “06.11.2020 13/kennisgeving via de post door/dvz/13qq- en betrof de laatste nuttige dag om tegen deze beslissing een beroep bij de Raad aanhangig te maken derhalve maandag 7 december 2020. Gelet op de vaststelling dat huidig verzoekschrift slechts op 15 februari 2021 bij aangetekende zending aan de Raad werd overgemaakt, hetzij ruim buiten de termijn van dertig dagen die is bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet, komt het beroep laattijdig voor.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij geen kennis heeft kunnen nemen van de in casu betreden beslissing. Hij verbleef immers niet meer op het adres naar waar de beschreden beslissing door de verwerende partij werd verstuurd (een opvangcentrum te Sint-Niklaas), maar diende zich op instructie van Fedasil in hun schrijven van 29 september 2020 ten laatste op 6 oktober 2020 aan te melden in de open terugkeerplaats te Arendonk.

Uit een uittreksel uit het Rijksregister van 24 februari 2021 dat als bijlage bij de nota met opmerkingen werd gevoegd, blijkt dat bij code IT 212 - de code die volgens de verwerende partij wordt gebruikt om de gekozen woonplaats aan te duiden - op datum van 14 oktober 2020 het adres te Sint-Niklaas staat aangegeven als laatst gekozen woonplaats. Deze werd nadien niet meer aangepast. Uit de lijst van aangetekende zendingen van 3 november 2020 die zich in de het administratief dossier bevindt, blijkt dat voormeld bevel - conform artikel 52/3, §1, laatste lid juncto artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet - per aangetekend schrijven werd verzonden naar deze door verzoeker laatst gekozen woonplaats te Sint-Niklaas. Overeenkomstig artikel 51/2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet “(…) is elke kennisgeving geldig wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs. (...)” In weerwil van wat verzoeker lijkt voor te houden, kwam het aan hem toe om, overeenkomstig artikel 51/2, vierde lid van de Vreemdelingenwet, de eventuele wijziging van zijn gekozen woonplaats per aangetekende zending aan verweerder kenbaar te maken. Verzoeker houdt niet voor dat hij dit heeft gedaan, laat staan dat hij dit aantoonst. Het gegeven of men al dan niet verblijft op het adres van de gekozen woonplaats doet niet ter zake.

Verzoeker lijkt dan ook niet te kunnen worden gevolgd waar hij meent dat de beroepstermijn geen aanvang nam of deze situatie “(…) minstens (...) een situatie van overmacht (...)” uitmaakt. De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid, opgeworpen in de nota met opmerkingen lijkt dan ook te moeten worden bijgetreden.

De termijn vervat in voormeld artikel 39/57, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132 671).

(...)”

1.3. Verzoeker richt op 30 juni 2021 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 26 augustus 2021 staat het volgende vermeld: *“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. De verzoekende partij stelt dat ze zich in een overmachtssituatie bevond en dat dit opnieuw te maken heeft met het verlaten van een opvangcentrum. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”*

1.5. Door louter te stellen dat er in casu sprake is van een overmachtssituatie die te maken had met het verlaten van een opvangcentrum, elementen waar reeds op werd ingegaan in de beschikking van 24 juni 2021, wordt de inhoud ervan niet weerlegd. De beroepstermijn kan slechts worden verlengd indien verzoeker ten gevolge van overmacht in de absolute onmogelijkheid verkeert om binnen de wettelijke termijn beroep in te stellen. De bewijslast van het bestaan van overmacht ligt bij verzoeker. Verzoeker bewijst niet het causaal verband tussen het feit dat hij niet meer in het opvangcentrum te Sint-Niklaas verbleef – zijnde de gekozen woonplaats – en de onmogelijkheid om dan een tijdig een schorsings- en annulatieberoep in te dienen (cf. RvS 11 maart 2004, nr. 129.149). De beschikking blijft bijgevolg overeind.

Het beroep is onontvankelijk.

2. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA